

- На Цонча и Никола!
- А кои ще бждатъ при мене въ олтара?
- Стефанъ и Борисъ.
- Добре. Сега ще прочетемъ Господнята молитва!
- Той се обърна къмъ изтокъ, прекръсти се.
- Отче нашъ, иже еси на небеси...

Момчетата повтаряха следъ него, като се кръстѣха усърдно. Попъ Стойко ги изпрати до вратата. Тѣ тръгнаха презъ двора наредени по двама, излѣзоха на улицата, като сваляха калпаци, щомъ срещнѣха нѣкой старъ човѣкъ.

Когато децата се затулиха задъ жгѣла на улицата, учителтъ се обърна съ въздишка къмъ госта:

— Добри чеда на беденъ народъ! Да знаешъ, отче Паисие, каква мъжа притиска сърдцето ми! Искамъ да ги поуча на нѣщо друго, освенъ да обичатъ Бога и ближнитѣ си, но какво да сторя, като самъ живѣя въ тъмнина?

— Затова и дойдохъ при тебе, млади пастирю — заговори твърдо монахътъ. — Донесохъ ти свѣтилникъ, който ще огрѣе душата ти, за да освѣти пѣкъ тя душитѣ на тия поробени наши братя и да ги възпламени!

Като рече това, Паисий разтвори своето износено расо и извади грижливо прикжтана книга.

— Вземи!

Попъ Стойко пое книгата, разтвори я и прочете съ разтреперанъ гласъ:

— Исторія славѣноболгарская...

После се прекръсти, цѣлуна книгата, разтвори я и прочете наслуки:

„Вънемлите ви, читатели и слушатели, роде болгарски, кои ревнуете и усърдствуете по своего рода и по отечество болгарское“...

Две сълзи се търкулиха изъ тъмнитѣ очи на попъ Стойка.

Великъ си, Боже! Азъ вече имамъ, каквото ми